

Kyllingen, kaninen, koen, aben og hesten

rottekonge
rosinante

Det var ikke mig. Det var mest kyllingen. Den pressede altid på. Kaninen var den, der var med på den værste, lige indtil den fortrød. Det var den, der ødelagde det hele nogle gange. Men det var koen, der afslørede os. Det var den, der bare ikke kunne holde kæft. Den, der var den intrigante, der sladrede om mig til de andre og til de andre om mig. Aben var den humoristiske, den der altid kunne få mig til at grine bagefter. Hesten var min ven. De sad på min højre hånd. Kyllingen på tommelfingeren, kaninen på pegefingeren, koen på langfingeren, aben på ringfingeren og hesten på lillefingeren.

De var altid hos mig. Vi var et team. Jeg vidste jo godt, hvad der ville ske, hvis jeg ikke passede på. Hvis jeg ikke viste dem opmærksomhed hele tiden. Engang var de ved at glide af mig i badet, da jeg stod og tænkte på alt muligt andet. Koen blev mast mod mit hoved, mens kyllingen var ved at drukne i bobler. Hesten bed sig fast i mit håndled for at prøve at redde sig selv og de andre. Farverne og deres stemmer gled sammen og blev mere utydelige, men jeg tror nok, det var kaninen, jeg hørte råbe. Det var den, der stoppede det hele. Det skete ikke. De var der stadig.

Det var rendyrket komik, når de først gik i gang. Det kunne altid opmuntre mig, og børnene elskede dem. Det var let. De styrede selv det hele. Hesten prustede. Den havde korrigeret mig for at få mig til at sige lyden rigtigt. Aben grinede og nikkede den en skalle, for den hadede, når hesten prustede, og sagde ofte på scenen, at det gav den ondt i hovedet. De andre havde deres egne intriger. Det var ofte noget med kærlighed og trekantsdramaer. Når vi kom

hjem, morede jeg mig over, hvor sjove vi havde været. Jeg vidste jo også, at de i virkeligheden ikke var forelsket i hinanden.

Vi var kun på teateret en gang om ugen, men vi tjente nok. De spiste ikke så meget, og hesten havde anoreksi. Den blev tyndere og tyndere hver dag. Jeg var bekymret, når den talte i vildelse. Nogle gange talte den til mig privat og lavmælt. Så kravlede den helt ind i mit øre. Den sagde, jeg skulle passe på, og påstod, at det var mig, der ikke var mig selv længere. Jeg vidste bedre.

En aften mødte vi en kvinde. Hun var smuk og kunne særligt godt lide aben og mig. Vi inviterede hende på kaffe efter forestillingen. Hun havde Camilla på fire med. Vi havde set Camilla før, men Camilla skulle ikke med hjem efter kaffen. Kvinden skulle have en cappuccino. Hun var sexet, blev vi enige om. Hun spiste skummet fra cappuccinoen på en måde, der mindede os om noget. Det var kyllingen, der foreslog, at hun skulle gå med hjem. Det er pudsigt, når man tænker tilbage, for det var også kyllingen, hun senere kom til at have mest imod.

Vi gik hjem til os. Kaninen kyssede hende hele vejen ned ad halsen, mens jeg kyssede hendes mund. Kyllingen tog over og nippede hende i ørerne. Koen fortalte hende, at vi begærede hende. Hun fejede de andre væk, og specielt kyllingen blev selvfølgelig såret. Hun sagde, at hun havde lyst til mig, og det var tydeligt, at de andre ikke var glade ved det. Hesten virkede ligeglad, men aben græd. Hun ænsede dem ikke. Det gjorde mig vred, men også lidt smigret. Vi kyssede mere, hende og jeg. Hun tog sin kjole af. Hun havde en spændende krop. Vi ville alle sammen hen og kigge på brysterne. Hesten var også lidt interesseret. Den sagde til mig, at jeg ikke skulle tænke på den eller de andre, men bare tage hende selv.

Hun lagde sig på sengen. Jeg lagde mig oven på hende og tænkte på det, hesten havde sagt. Det gik snart op for mig, at hun havde en skjult dagsorden. Det næste, hun bad mig om, er svært at gengive. Hun prøvede ikke engang at dække over det.

»Kan du ikke droppe dem der?« sagde hun bare.

Så direkte, så kold var hun. Jeg er flov over, hvad jeg tænkte.

Jeg overvejede det sgu! Bare sådan et øjeblik. Det var også hesten.

»Bare gør det! Bare gør det!« sagde den.

Den var jo min ven, så jeg blev forvirret. Jeg tænkte jo ikke på, at I ville dø af det. Jeg tænkte kun på mig. Hesten var ude af balance. Det var derfor, den havde sagt det. Men jeg var fristet, det må jeg indrømme. Så fristet, at jeg et øjeblik ikke kunne høre jeres stemmer. Jeg kunne kun høre hende.

Jeg gjorde det selvfølgelig ikke, det ved I. Det var koen, der sagde noget. Den fortalte hende, hvad der ville ske, hvis jeg gjorde det. Jeg kunne se, hun blev lidt skræmt. Jeg troede først, at hun måske ikke vidste, hvad det ville betyde at lægge jer fra mig, men jeg blev hurtigt klogere. Hun havde nok regnet med, at jeg var mere svag. Hun rejste sig i sengen og greb ud efter jer. I var heldigvis hurtige. I slog hende. Hvad bildte hun sig ind?

Hun lå helt stille. Hesten kunne ikke lide det. Nu kunne vi kysse hende alle sammen. Pludselig gik hesten amok. Den forsøgte at rive de andre fra hinanden. Den blev ved med at sige, at det var forkert. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg prøvede at berolige den, men lige lidt hjalp det. De andre var ved at blive godt sure. De stolede på mig. Jeg måtte gøre noget.

Det var kyllingen, der gav mig saksen. Det var kaninen, der opmuntrede mig. Det var koen, der vendte hesten imod mig. Aben grinede bare. Hesten blev klippet af. Det blødte meget. Vi mærkede vist alle smerten. Hesten skreg, og kvinden vågnede. Hun skreg også, men nu vidste jeg godt, hvad der skulle gøres. Saksen var ikke helt stor nok, men de hjalp alle sammen til. Nu var det hendes stemme, der skulle lukkes ude. Jeg hørte kun dem. Hun holdt hurtigt op med at skrig, da det var overstået.

Det var så heldigt, at hesten passede perfekt på hendes finger. Den kravlede selv derop. Jeg kunne ikke lade være med at grine. Tænk, at jeg i al den tid havde troet, at hvis den først var gledet væk fra mig og stemmen forsvundet, ville den aldrig komme tilbage. På den måde var det en lettelse.

Hendes mave var helt blød. Vi havde aldrig set en kvinde på den

måde. Kyllingen viklede sig ind i hendes trusser og trak dem hele vejen ned ad hendes ben og ud over hendes fødder. Nu føltes det endnu dejligere at kysse hende, for jeg kunne hele tiden fokusere på dem, mens jeg gjorde det. Vi kunne også på en måde bedre tale sammen. Nu var hun en del af os, og jeg var ikke længere nervøs. Jeg vidste præcis, hvad hun kunne lide.